

„Кадрица Ивана... кадрица Никола... знай... то сѣдъ вилка
ицуръ...“ „Кадрица дѣдо Иванъ каго ризаше прѣсѣбурѣно съ крава.
Стана ли мѣдро, на омур ли прѣткнѣ и азъ, каго наф-
касъ съ рѣжа, предвизае да се върна

„Милъ тѣпѣза се взвѣлѣжа, откредъ се гувѣта тѣмъ дѣмъ
„Вилкѣтъ на дъ Ивана и К. Никола! свѣртъ на тѣмъ дѣсти курежа!
и тѣпѣза се понеси кѣдѣ кѣдѣтъ на тѣмъ дѣлама шѣбѣници и на
подобѣици.

азъ, гравѣтъ, надналимъ въ не свѣдѣр сѣтъ на дѣда Ивана и
по отнесохъ въ кѣдѣзѣра си.

III Курѣ

Милата се вѣтъ гадѣми отъ гѣрѣ ошѣванѣта сѣзѣно. Корѣдѣрицѣ
вѣа повесе и повесе вѣрѣубѣха. Милата на дѣда Ивана виде откарѣна
въ тѣпѣницаѣта, гдѣ то сѣдѣтъ тѣрѣски страданѣя и мѣдрѣя, предаде богу
душѣта си. Сѣдѣцаѣта угаеъ иже да посрѣтне и дѣрѣжа; но съ помоуѣ
на сѣколко прияремъ на баца му той изѣгна въ Россѣя. Некавѣрицѣ на
корѣдѣрицѣ пѣмъ дѣда Ивана се прогѣрѣди на чѣна му. гѣркара! тѣ дѣрѣ
сѣвѣтъ даваше на сѣмъ си мѣдрѣ си!

Вѣше прекраснѣ майскѣ денѣ, азъ изѣдѣвахъ да се порѣсѣвѣ
покрай прекраснѣ Дунавъ, свидѣтелигѣтъ на тѣмѣкова цѣраснѣ ^{шѣмѣ, на} прѣдѣлѣ
на ^{некиѣмѣ изѣвѣтѣмѣ} разѣрѣсалѣтъ корѣдѣрицѣ. Милъ вѣтѣрѣ носеше отъ благоволигѣ
раѣцѣвѣртѣмъ гѣмѣра дѣрѣрица тѣрицѣна. Дунавъ, каго чернѣ ошѣда
мѣрѣше мѣмѣгѣлѣвъ. Гѣсѣрѣко това вѣше тѣмъ курѣво, тѣмъ краснѣ!
Вѣо милъ до шѣмѣрѣ ли се донесеѣта сѣмѣмъ тѣрѣрицѣя по водѣгѣ на
тѣмѣна Дунавъ. Азъ се обѣрнахъ: гѣлѣтна и черна масса бѣрѣре тѣмѣна
по водѣгѣ на тѣмѣна Дунавъ. Гѣанѣрѣгѣтъ писѣна тѣмѣмъ тѣмѣмъ и вѣдѣрѣ
ѣа се шѣрѣчка на ексѣмѣта.